

AL MARGE

Poesia per a/en un temps de crisi?

Poesia com a crisi.

Cada mot, cada element conté la totalitat del conjunt del poema.

Les imatges somiades omplen, a poc a poc, la realitat del poema.

A partir de la modernitat, la poesia és concebuda com un llenguatge: objecte i, a la vegada, mirada sobre l'objecte.

La metapoesia.

Poesia és alliberar el text de la tensió dels mots, del llenguatge.

Despullar el poema, fer que cada vers sigui autònom, (re)tornar a l'essència d'allò que significa.

La mort d'un poeta significa, també, que moriran abans de néixer milers de metàfores. Es perd, sense remei, la possibilitat de generació de nou llenguatge.

Un poema reflecteix una poètica, però no pot reflectir aquella reflexió.

El dubte de la poesia enfront de la certesa de la raó.

Abandonar la idea d'una poesia per fer-la pública.

Escriure només.

No més.

No hi ha res, però, més prescindible que la poesia.

El mot i la seva *respiració*: el poema.

El poema és l'habitable que acull els mots: la poesia tot just habita el poema -aquest espai fràgil, efímer, que la fa possible.

Harmonia de conceptes –que en diem filosofia, que en diem música–
que conflueixen.

La poesia.

Entre la claveguera i la xerocòpia. Vet aquí l'àmbit on ha de
(sobre)viure la poesia d'ara.

Escriure el poema pot ser voler atrapar el sol del migdia damunt els
rajols del terrat.

Poesia és projectar el desig damunt dels mots. Fer de la passió un du-
ríssim al·legat.

Rere uns matolls, un estornell i el mar. I Scriabin.

El poema.

De vegades els poemes fugen –o semblen amagar-se– en ignots ra-
cons d'un mateix. Aleshores invoquen la deessa fortuna per retrobar-
los.

El poema repunta silencis.

El mot designa l'objecte i, en designar-lo, el fa real.

En ser dit, el mot torna opac –inexistent, potser– l'objecte designat.

Suspès en la volta barroca del somni, el poema frega les arrels del
mot amb la geometria de la metàfora.

La poesia comença allà on, aparentment, semblen morir les paraules.

El poeta creua el poderós oceà del silenci per aconseguir apropar-se
a l'arxipèlag de la paraula.

El poema és la idea del poema, com la realitat és la idea de la realitat.

El poema clava les seves afilades urpes en el llom de la realitat dels
mots i n'extreu la seva sang –la metàfora.

Com apresona el silenci, el poema!

Evocar, amb el poema, allò que hi ha rere els mots.

Cloure els ulls per veure el món. Callar per descriure'l.
La poesia.

Una poesia que ratlli la mateixa veu del silenci, que provoqui aquell estat d'ànim que només en el silenci es pot interioritzar.

T'evoco a tu, poema que encara no sé com anomenar-te.
T'evoco a tu, poema ocult entre els rebrecs de la memòria.
T'evoco a tu, poema, per habitar-te.

El llenguatge del poeta tendeix al silenci, com el discurs del místic tendeix a Déu.

Tot mot amaga –vela– un sentit pregon: aquell que el poeta tracta d'aflorar amb el seu discurs.

Silenci i paraula van, constantment, a la percaça l'un de l'altre. I en aquest itinerari, confegeixen tota una poètica.

Poesia: anvers i revers del llenguatge.

El poeta mira cap endins: la seva mirada, aquest gest, descobreix (llegeix?) el seu propi univers, l'indret on neix i habita la paraula.

La poesia que només té un compromís amb la poesia.
La poesia que reclama l'esforç del lector.

La poesia (com)mou.

Poema i silenci mantenen una tensió dialèctica.
En el poema s'hi reconeix el silenci.
I a l'inrevés.

Buidar-se totalment d'un mateix per tal que la poesia l'habiti.

Passar de l'escriptura epigonal a l'escriptura original.
[Vet aquí el salt qualitatiu que li cal fer a la poesia catalana]

Els mots tan sols esperen la crida del poeta perquè els transformi.
La poètica.

El poema frega el silenci amb la punta dels seus mots.

La fatiga dels dies, del temps.
De la poesia.

Sarajevo ens fa còmplices a tots.
Després de Sarajevo, podem parlar, encara, de poesia?

ANTONI CLAPÉS